

Donderdag 14 mei 2015 – Hemelvaart

Bij Lucas 24 : 36 – 53

Als mensen willen zeggen dat iets écht onmogelijk is, als iets ongeloofwaardig is

dan horen we ze wel eens zeggen: “Ja hoor, als Pasen en Pinksteren op één dag vallen”, dán zal ik het doen, dán zal het gebeuren.

Ze bedoelen dus eigenlijk te zeggen: ‘nooit’. Of: ‘daar geloof ik niet in’.

Want Pinksteren, het feest van de uitstorting van de Heilige Geest, is vijftig dagen ná Pasen. Het is dus uitgesloten dat beide feesten op één dag vallen.

Uitgesloten?

Dat weet ik zo net nog niet.

In de lezing hoorden we een verhaal in het verlengde van Pasen.

We hoorden over hoe Jezus na zijn lijden en dood herhaaldelijk aan de apostelen verschenen was. Hoe zij voelden dat Hij leefde en er tegelijkertijd niet meer was, en toch ook weer wél. Ook vandaag weer, in de lezing op hemelvaart, krijgen we zo’n bijzondere verschijning van Christus te horen. In feite horen we een paasverhaal. Ze horen Hem spreken, ze zien Hem. Hij is niet dood.

En vervolgens wijst Jezus vooruit op de komst van de Heilige Geest. Jullie zullen worden bekleed met kracht

uit de hemel.

Zo op hemelvaart, in de lezing van vandaag, ontmoeten de meest belangrijke aspecten van Pasen en Pinksteren elkaar.

De twee feestdagen liggen 50 dagen uit elkaar maar vandaag vallen ze even samen op één dag.

Als een kleine opening naar het onmogelijke dat mogelijk wordt.

Alsof Pasen en Pinksteren tóch even op één dag vallen.

Steeds weer worden wij er bij bepaald hoe de woorden uit de Bijbel soms heel anders zijn dan wij verwachten.

Zoals in deze lezing van vanmorgen. Jezus neemt afscheid, gaat ten hemel en de discipelen zijn blij.

En wij zeggen toch: scheiden doet lijden. De Fransen hebben er een prachtige uitdrukking voor: partir c'est mourir un peu. Afscheid nemen is een beetje sterven. Soms niet alleen een beetje, maar heel erg. Scheiden doet lijden. Dat je afscheid moet nemen van je man of van je vrouw, van een dierbare. Dat doet pijn. Dat is lijden en hier zijn de leerlingen blij. Hoe kan dat?

Van alle christelijke feesten krijgt de hemelvaart het minst aandacht. En dat kan ik wel begrijpen. Het zou zoveel makkelijker zijn als Jezus hier nog was. Dan hadden we iemand om mee te praten. Dan hadden we

iemand bij ons die een wonder kon verrichten op de momenten dat het soms zo nodig is.

Nu blijft er voor ons niets anders over dan te geloven in God in de hemel.

Een God die we niet kunnen zien.

En wat je niet ziet, bestaat niet, zo lijken de meeste mensen in onze samenleving te denken.

En wij? Voor ons als gelovigen is het vaak ook allerminst makkelijk. Waar is God?

Je bidt, je praat hardop of stilletjes in je zelf.

Je leest op gezette tijden een stukje uit de Bijbel. Waar is God? Je zingt een lied in de kerk en geniet ervan. God geeft je rust en vreugde in je hart. Maar tegelijk klinkt een stemmetje in je hoofd: zou dat nu niet slechts je eigen inbeelding zijn? Je doet de dingen zoals het je geleerd is: bidden, bijbellezen en zingen. Tegelijk staat het zo los van alles hier in je dagelijks leven. Zou het wel echt zijn? Waar is God?

En dan kunnen we op deze Hemelvaart zeggen:

Ver weg en toch nabij.

Dan snap je toch niet, dat de discipelen er blij van werden, dat Jezus weg ging.

Kijk, soms weet je dat iets beter is. Ik kan me nog zo voorstellen, dat wanneer Jezus weggaat, de discipelen

denken 'Jezus zal het wel het beste weten, het zal wel beter zijn om afscheid te nemen'. Wat goed is, is niet altijd fijn. Daar kan ik me iets bij voorstellen. Maar de discipelen zeggen niet gelaten en berustend 'het zal wel beter zijn', ze zijn nog nooit zo blij geweest.

De zegen die Jezus geeft is zo krachtig, dat het verdriet over zijn weggaan overstemd wordt. De zegen van Jezus is zo krachtig, dat de discipelen enkel in aanbidding kunnen neervallen.

De zegen van hemelvaart leidt tot aanbidding en diepe blijdschap. Dat stelt de hemelvaart direct in heel ander daglicht. Dit is iets om naar te verlangen en naar uit zien. Dit heeft alles te maken met de kern van een gelovig leven: te mogen leven in aanbidding voor God, gevuld door vreugde.

Wij, gelovigen van vandaag kunnen er ook wel een naar snakken om zo vervuld te zijn met die vreugde. Vol te zijn van aanbidding. Zo mogen we in de wereld staan, en hebben we een wereld vol zorg en verdriet ook iets te bieden.

En waarom zijn de discipelen vol van vreugde, omdat ze bekleed zullen worden met kracht uit de hemel, met Gods Geest.

En dan lezen we dat Jezus met zegenende handen van hen wordt weggenomen.

Niet meer gebonden aan zijn aardse bestaan, kan de

Geest van Christus nu zijn werk gaan doen. De discipelen waren zo vaak bij Jezus geweest. Ze hadden met Hem gegeten en gedronken, ze hadden Hem zien sterven en opstaan. Maar nog nooit hadden ze Hem zo ontmoet, nog nooit hadden ze Jezus in hart ontmoet.

Daarom vallen ze neer in aanbidding. De zegen die Jezus meegeeft als Hij weggaat, is dat Hij bij hen is.

Zo is de hemelvaart een waar feest,
Jezus gaat weg, maar je zou ook kunnen zeggen: nog
nooit is Hij zo dicht bij hen geweest.

Voor de discipelen is het Pasen en Pinksteren tegelijk.
En wordt Jezus'hemelvaart een feest. Hun leven is van
vreugde vervuld. Dat wij op deze Hemelvaartsdag een
glimp van die vreugde zullen ervaren.

Loosdrecht, Gereformeerde Kerk

ds. Hillegonda Ploeger